

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/90/2020
Identifikačné číslo spisu: 5114240881
Dátum vydania rozhodnutia: 17.03.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5114240881.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Geotechnik Sk, s.r.o., Západná 11, 010 04 Žilina, IČO: 36 432 202, zastúpeného Mgr. Róbertom Kučerom, advokátom Veľká Okružná 39, 010 01 Žilina, proti žalovanému: I. B. S., spol. s r. o., J. Vuruma 144, 010 01 Žilina, IČO: 36 404 322, zastúpenému Advokátska kancelária ICTUS s.r.o., Murgašova 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 236 191, o zaplatenie 26.442,99 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/11/2019-456 zo dňa 22. mája 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 38Cb/174/2015-379 zo dňa 14. septembra 2018 samostatným výrokom konanie v časti o zaplatenie sumy 3.615,63 Eur s úrokom z omeškania 9,05 % ročne z tejto sumy od 19.12.2014 do zaplatenia zastavil. Ďalším výrokom žalobu zamietol, a to s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a aplikáciu ustanovení § 261 ods. 1, § 536 ods. 1, 2, § 560, § 563, § 429, § 430, § 431, § 564 veta prvá, § 436, § 437, § 439, § 440, § 373 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“). Napokon žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.2 Súd prvej inštancie mal podľa výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, čo nebolo ani medzi stranami sporné, že medzi žalobcom ako objednávateľom a žalovaným ako zhotoviteľom došlo k vzniku platného záväzkovo-právneho vzťahu uzatvorením Zmluvy o dielo č. 12/2007 dňa 24.08.2007 (ďalej aj „zmluva“ alebo „zmluva o dielo“), ktorý záväzkovo-právny vzťah medzi stranami sporu okresný súd posúdil ako vzťah obchodno-právny v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obch. zák., konkrétne ako zmluvu o dielo uzavretú podľa ust. § 536 a nasl. ust. Obch. zák.. Predmetom zmluvy bol záväzok žalovaného ako zhotoviteľa vykonať dielo identifikované v čl. 2 bod 1. zmluvy ako prístavba, prestavba

a nadstavba rodinného domu č. p. XXX/X, 2, asanácia garáže č. p. XXX/X, miesto stavby N. - N., J. N. č. p. XXX, XXX/X-X, a to v rozsahu stavebných prác a dodávok vymedzených v rozsahu, objektovej skladbe a kvalite podľa projektu stavby a ocenených výkazov výmer podľa zmluvy o dielo. Žalovaný dohodnuté dielo vykonal tak, ako to potvrdil Zápis o prevzatí dokončených stavebných prác zo dňa 20.05.2008, z ktorého súdu vyplynulo, že preberané práce boli vykonané podľa zmluvných podmienok a zodpovedali technickým normám a platným právnym predpisom. Žalobca práce prevzal, a to bez závad.

1.3 Súd prvej inštancie odkázal na dojednania v čl. 9 zmluvy o dielo, kde bola dohodnutá záruka za akosť diela 60 mesiacov, ktorá začala plynúť dňom podpísania Protokolu o odovzdaní a prevzatí prác, ku ktorému došlo dňa 20.05.2008. Zmluvná záruka za akosť diela prevzatá žalovaným tak uplynula dňa 20.05.2013. Pre zodpovednosť zhotoviteľa za vady diela podľa poskytnutej zmluvnej záruky za akosť boli relevantné ustanovenia § 563 v spojení s ust. § 429 až § 431 Obch. zák.. Žalovaný prevzal záväzok, že ním vykonané dielo bude po určitú dobu spôsobilé na použitie na dohodnutý, inak na obvyklý účel alebo že si zachová dohodnuté, inak obvyklé vlastnosti. Súd prvej inštancie uviedol, že zodpovednosť zhotoviteľa za vady diela je zodpovednosťou objektívnou a vzniká bez ohľadu na zavinenie, pričom povinnosťou objednávateľa nie je preukazovať, že vady diela boli spôsobené porušením povinností zhotoviteľa (§ 560 ods. 2 a 3 Obch. zák.), ako na to poukazoval žalovaný v priebehu konania. Za predpokladu preukázania väd diela v rámci plynúcej záručnej doby, má zhotoviteľ možnosť preukázať existenciu liberačných dôvodov, kedy v zmysle ust. § 431 Obch. zák. zodpovednosť zhotoviteľa za vady diela, na ktoré sa vzťahuje záruka za akosť nevzniká, ak tieto vady boli spôsobené po prechode nebezpečenstva škody na diele vonkajšími udalosťami, nespôsobil ich zhotoviteľ alebo osoby, s ktorých pomocou plnil svoj záväzok. Súd dodal, že existenciu liberačných dôvodov v zmysle ich pojmového vymedzenia žalovaný v priebehu konania vôbec netvrdil. Odvolával sa výlučne na to, že nebolo žalobcom preukázané, že vady diela boli spôsobené porušením jeho povinností.

1.4 Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, že na diele sa v rámci prevzatej záruky za akosť diela v plynúcej záručnej dobe vyskytli vady diela, na ktoré sa vzťahovala žalovaným poskytnutá záruka za akosť, ich charakter a rozsah a ďalej, že pri uplatnení nárokov z týchto väd diela postupoval podľa zmluvných dojednaní a ustanovení Obch. zák., upravujúcich mechanizmus uplatňovania nárokov z väd diela a následne výšku uplatneného nároku.

1.5 V rámci vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobcom tvrdené vady diela boli prvýkrát zo strany žalobcu oznámené žalovanému, resp. reklamované listom zo dňa 02.05.2012, t. j. v rámci plynúcej záručnej doby. Reklamované boli vady diela identifikované ako: „gresové kachlice sa odliapajú od podkladu, pri poklepe duto znejú a pri stúpaní na ne sa hýbu. Rozsah väd je popísaný v prílohe č. 2, vady prízemí sú vyznačené v prílohe č. 3 a vady poschodia v prílohe č. 4“. Rozsah väd žalobca určil percentuálnou mierou poškodenia podláh v jednotlivých miestnostiach na prízemí a poschodí diela a zároveň s odkazom na dojednanie v čl. 9 bod 9.5. zmluvy o dielo vyzval žalovaného na ich bezplatné odstránenie. Pokiaľ žalovaný v priebehu konania argumentoval, že časť diela (ústredné kúrenie, drevené schodisko, zámočnicke práce na zábradlí) realizoval iný subjekt než žalovaný, tak súd poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že pokládku gresových podláh realizoval žalovaný a že prevzal záruku za celé dielo v zmysle jeho vymedzenia v čl. 2 zmluvy o dielo, tak ako rozsah tejto záruky bol následne dojednaný v čl. 9 zmluvy o dielo, pretože odlišné dojednanie ohľadne poskytnutej zmluvnej záruky za akosť diela medzi žalobcom a žalovaným než vyplynula z obsahu zmluvy o dielo, v konaní preukázané nebolo. Žalovaný na reklamáciu žalobcu reagoval listom zo dňa 14.05.2012 tak, že dielo realizoval podľa platnej projektovej dokumentácie, a to vrátane pokládky gresových dlažieb, ktoré si dodával sám investor. Gresové dlažby, na ktorých sa mala vyskytnúť vada diela dodával sám investor (žalobca), pričom v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že vady diela boli spôsobené kvalitou použitého materiálu.

1.6 Podľa predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie uviedol, že na posúdenie stavu gresových podláh v objekte Geotechnik Sk, Západná 11, Žilina, ktorý bol predmetom diela, dal žalobca vypracovať znalecký posudok č. 31/2013 znaleckej organizácii EXPERTA, s.r.o.. Z obsahu tohto znaleckého

posudku vyplynulo, že posúdenie gresových podláh bolo vykonané na základe preskúmania zhotovených podláh v stave ku dňu obhliadky, pričom podľa čl. I. bod 3. znalecký posudok bol vypracovaný ku dňu 21.06.2013, čo bol dátum tretej obhliadky na mieste samom. V znaleckom posudku č. 31/2013 bolo okrem iného konštatované, že v dome sa začiatkom „t. r.“, čomu okresný súd rozumel ako „toho roku“, t. j. pri zohľadnení dátumu vypracovania znaleckého posudku k 21.06.2013 začiatkom roku 2013, vyskytlo odtrhnutie gresových dlaždíc, najviac na druhom nadzemnom podlaží trojpodlažnej časti domu, odtrhnutie kamennej dlažby na schodisku a pokles dlažby na prvom nadzemnom podlaží, ktoré vady diela boli predmetom posudku. Znalecký posudok uvádzal, že na stavbe sa prejavil aj pokles vonkajších dlažieb zo zámkovej dlažby a úprava - prechod podlahy garáže do vonkajšej spevnenej plochy dlažby. Prítomní na prvej obhliadke sa dohodli, že majiteľom označené vady v dlažbe nebudú predmetom posudku, ale budú odstránené na základe dohody medzi objednávateľom a zhotoviteľom tejto časti diela.

1.7 Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že znalecký posudok č. 31/2013 identifikoval vady, ktoré sa vyskytli na diele začiatkom roku 2013. Žalobca však v konaní odkázal na reklamáciu vád diela zo dňa 02.05.2012, čo bolo približne rok pred dátumom, ku ktorému bol vypracovaný znalecký posudok č. 31/2013 a na túto reklamáciu zo dňa 02.05.2012, súčasťou ktorej bola aj výzva na bezplatné odstránenie vád diela, nadväzovala celá predsporová komunikácia medzi stranami. Aj znalecký posudok v čl. II.1.2. okrem iného konštatoval, že na diele sa v miestnosti č. 2.02 už predtým vyskytlo odtrhnutie dlažby, ktorá však bola zhotoviteľom opravená a nebola predmetom znaleckého posudku. Znalecký posudok č. 31/2013 tak podľa názoru súdu vzhľadom na vymedzenie predmetu posúdenia v čl. II.1.2. nepreukázal rozsah odlipeňovania gresových kachlíc od podkladu v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012 tak, ako bol identifikovaný žalobcom v prílohe tejto reklamácie uvedením percentuálnej miery poškodenia. Súd uviedol, že z hľadiska charakteru reklamovaných vád diela v reklamacii zo dňa 02.05.2012 išlo výlučne o vady gresových kachlíc a rozsah vád diela podľa reklamácie v tvrdenej percentuálnej miere poškodenia nebol podľa záverov súdu v konaní bezpochyby preukázaný. Nebolo preukázané, že by žalovaný v rámci poskytnutej záruky za akosť diela bol povinný odstraňovať vady diela v konkrétnom rozsahu v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012. Z predsporovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným, ktorá tvorila súčasť spisového materiálu pritom vyplynulo, že žalovaný po obhliadke podláh, resp. soklíkov, nezaznamenal žiadne odlepené kachlice od podkladu, okrem jedného kusu na interiérovom schodisku, ktorý bol ochotný zalepiť. Všetky ďalšie listinné dôkazné prostriedky, ktorými žalobca preukazoval uplatňovaný nárok, boli zaobstarané pred začatím konania zväčša jednostranne žalobcom. Uvedené ich síce bez ďalšieho ako dôkazy v konaní nediskvalifikuje, avšak vzhľadom na nezrovnalosti v ich obsahu, na ktoré okresný súd ďalej v odôvodnení svojho rozsudku poukázal, s prihliadnutím na fakt, že tvrdené vady diela boli na žiadosť žalobcu opravené tretím subjektom, už nebolo možné ich obsah konfrontovať s odborným posudzovaním alebo znaleckým dokazovaním realizovaným v priebehu konania, pretože dielo v priebehu konania sa už nenachádzalo v stave ku dňu reklamácie zo dňa 02.05.2012, ani ku dňu vypracovania znaleckého posudku č. 31/2013.

1.8 K tvrdeniu žalobcu prezentovanému v priebehu konania, že práve vzhľadom k negatívnemu postoju žalovaného k odstráneniu reklamovaných vád diela podľa reklamácie zo dňa 02.05.2012 si dal vypracovať znalecký posudok znaleckej organizácii EXPERTA, s.r.o. č. 31/2013, súd opakovane poukázal na to, že znalecký posudok č. 31/2013 bol vypracovaný k 21.06.2013, čo bol dátum tretej obhliadky, kedy prvá obhliadka sa uskutočnila dňa 22.04.2013 a druhá obhliadka dňa 29.05.2013, t. j. všetky približne rok po reklamacii a výzve na odstránenie vád diela zo dňa 02.05.2012. Znalecký posudok podľa svojho obsahu nepreukázal existenciu vád, na ktoré sa vzťahovala žalovaným poskytnutá záruka za akosť ani ich rozsah ku dňu reklamácie a výzvy na odstránenie vád zo dňa 02.05.2012. Na tomto mieste súd poukázal na výpoveď konateľa žalobcu pána W. Q., ktorý na pojednávaní konanom dňa 07.02.2017 uviedol, že rozsah reklamovaných vád diela vyplýva z tabuľky na čl. 14 spisu a nákresov na čl. 14 rub spisu (prízemie) a čl. 15 spisu (poschodie), a to ku dňu vypracovania výzvy na ich odstránenie, pričom vady každým dňom pribúdali. Znalecký posudok č. 31/2013 sa k rozsahu odtrhnutej dlažby na druhom nadzemnom podlaží vyjadroval v časti II.2.1.3, ktoré závery však podľa názoru okresného súdu nebolo možné stotožniť so žalobcom tvrdenou percentuálnou mierou poškodenia dlažby na poschodí v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012 v spojení s jej prílohou identifikujúcou rozsah vád. Pokles dlažby na prvom nadzemnom podlaží znalec popísal v časti II.2.1.4 znaleckého

posudku, v súvislosti s čím okresný súd dospel k záveru, že nešlo o vadu, ktorá by bola predmetom reklamácie a výzvy na odstránenie vád zo dňa 02.05.2012, v dôsledku čoho znalecký posudok č. 31/2013 nepreukázal ani rozsah tvrdených vád diela v percentuálnej miere poškodenia dlažby v miestnostiach na prízemí stavby v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012 a jej prílohy popisujúcej rozsah vád. Odtrhnutie kamennej dlažby na schodisku popísal znalecký posudok č. 31/2013 v časti II.2.1.5 schody, ktoré skutočnosti taktiež nebolo možné podľa názoru okresného súdu stotožniť so žalobcom tvrdenou percentuálnou mierou poškodenia dlažby podľa reklamácie zo dňa 02.05.2012.

1.9 Súd prvej inštancie uviedol, že ak žalobca predkladal ďalšie listinné dôkazné prostriedky, tak tieto vychádzali zo znaleckého posudku č. 31/2013. Poukázal na žalobcom predložené odborné vyjadrenie č. 01/09/2013 vypracované G.. S. C. k 2. polroku 2013. V úvodnej časti odborného vyjadrenia bolo uvedené, že stavebno-technický stav, ktorý bol zohľadnený v tomto odbornom vyjadrení, vychádzal zo skutočností, ktoré boli obsahom poskytnutých podkladov zo strany zadávateľa, ako aj na základe podkladov získaných spracovateľom, a to najmä osobným meraním a zabezpečením fotodokumentácie k danému dátumu, t. j. k dátumu, ku ktorému je vypracované odborné vyjadrenie (2. polrok 2013). Podkladom na vypracovanie odborného vyjadrenia č. 01/09/2013 tak podľa záverov okresného súdu nebola reklamácia žalobcu zo dňa 02.05.2012, ale znalecký posudok č. 31/2013, popisujúci vady, ktoré sa mali na diele vyskytnúť začiatkom roku 2013. Znalec na základe vlastných meraní a podkladov poskytnutých zadávateľom vypracoval výkaz výmer, obsahujúci práce popísané na strane 4 znaleckého posudku, vypracoval výpočet výkazov výmer s rozpočtom podľa cenníka stavebných prác Centros v cenovej úrovni k 2. polroku 2013 a určil celkovú hodnotu diela 24.500,- Eur s DPH.

1.10 Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca dal reklamované vady diela odstrániť spoločnosti RBR, spol. s r.o. z dôvodu, že žalovaný nereagoval na jeho požiadavku, na bezplatné odstránenie vád diela. Spoločnosť RBR, spol. s r.o. za vykonané práce vystavila faktúry, ktoré tvoria súčasť spisu a ktoré žalobca žiadal uhradiť v sume 20.486,63 Eur bez DPH. Okresný súd dospel k záveru, že podľa časových a vecných súvislostí bolo zrejmé, že spoločnosť RBR, spol. s r.o. na základe požiadavky žalobcu odstraňovala vady diela podľa znaleckého posudku č. 31/2013, ktoré sa mali podľa znaleckého posudku na diele vyskytnúť začiatkom roku 2013 a boli oceňované odborným vyjadrením č. 01/09/2013, avšak v konaní nebolo preukázané, vzhľadom na nemožnosť ich stotožnenia s rozsahom reklamovaných vád diela reklamáciou zo dňa 02.05.2012, že by žalobca na ich odstránenie vyzýval žalovaného postupom podľa čl. 9 zmluvy o diele, v ktorom postupe bol prednostne dohodnutý zodpovednostný nárok žalobcu na bezodplatné odstránenie vád diela žalovaným. Aj následne vypracované odborné stanovisko č. 01/07/2014 spracovateľom G.. S. C. vo veci vyhodnotenia podkladov súvisiacich s opravou poškodených konštrukcií na objekte firmy Geotechnik Sk, s.r.o. v Žiline za obdobie rokov 2007 až 2014 - celková analýza podkladov vypracovaná po odstránení tvrdených vád diela spoločnosťou RBR, spol. s r.o. vychádzala zo znaleckého posudku č. 31/2013 a naň nadväzujúceho odborného vyjadrenia č. 01/09/2013. Rovnako podkladom pre vypracovanie nebola reklamácia vád diela zo dňa 02.05.2012, obsah ktorej následne predložené listinné dôkazy nepreukázali.

1.11 Súd prvej inštancie následne v odôvodnení poukázal na predložený znalecký posudok č. 77/2014 vo veci posúdenia stavu gresových podláh v objekte Geotechnik Sk, Západná 11, Žilina. Predmetný znalecký posudok bol vypracovaný ku dňu 12.11.2014. Posudzoval stav gresových podláh v objekte, pričom úlohou znalca bolo stanoviť hodnotu diela ku dňu 20.05.2008, t. j. ku dňu odovzdania diela a hodnotu časti diela s vadami ku dňu reklamácie vád diela zo dňa 02.05.2012. Znalecký posudok č. 77/2014 poukázal na podklady v znaleckom posudku č. 31/2013. Pokiaľ išlo o rozsah vád v čl. I. bod 5.2. poukázal na podklady dodané objednávateľom, t. j. žalobcom a odkázal na rozsah vád predložený k reklamáci, ako príloha č. 4. Bolo zrejmé, že rozsah poškodenia, resp. rozsah vád znalecký posudok č. 77/2014 prebral z reklamácie žalobcu zo dňa 02.05.2012, v ktorej žalobca len jednostranne stanovil percentuálnu mieru poškodenia diela ku dňu reklamácie 02.05.2012, ktorú nebolo možné stotožniť s rozsahom vád diela zistených v znaleckom posudku č. 31/2013. Okresnému súdu nebolo zrejmé, prečo znalecký posudok č. 77/2014 vychádzal práve z tohto podkladu a dospel k záveru, že znalecký posudok č. 77/2014 prebral rozsah poškodenia dlažby podľa jednostranného vyhlásenia vlastníka v reklamáci ku dňu 02.05.2012, ktorý však ostatné žalobcom predložené listinné dôkazné prostriedky nepreukázali a

takýto rozsah vád ku dňu 02.05.2012 nebol verifikovaný ani znaleckým posudkom č. 31/2013. Rozsah poškodenia, resp. vád diela prebral znalecký posudok z percentuálnej miery vyjadrenia poškodenia jednotlivých podláh tak, ako táto bola prílohou reklamácie z 02.05.2012. Zároveň však v časti II.2. priebeh poškodenia dlažby v čase znalecký posudok č. 77/2014 uvádzal, že odtrhávajúce gresovej dlažby od podkladu je podrobne zdokumentované v znaleckom posudku č. 31/2013, čo však nezodpovedalo prílohe 4 znaleckého posudku č. 77/2014, v ktorej znalecký posudok č. 77/2014 prevzal rozsah poškodenia gresovej dlažby v objekte. Súčasne znalecký posudok č. 77/2014 uvádzal, že poškodenie ku dňu 29.06.2013 nebolo konečné, zväčšovalo sa ďalej. Pri opravách poškodenej dlažby v čase od 02.11.2013 do 17.12.2013 znalec zistil samovoľné odtrhávajúce dlažby od podkladu pri uvoľňovaní odtrhnutej dlaždice alebo odstraňovaní podkladu pod dlažbou. Rozsah odtrhnutej dlažby alebo dlažby, ktorá vykazovala nedostatočnú prídržnosť k podkladu pri sanácii, mala dokumentovať fotodokumentácia znalca, ktorá bola prílohou znaleckého posudku pod č. 5/1 až 5/7, pričom išlo o fotodokumentáciu nie ku dňu reklamácie 02.05.2012, ale o fotodokumentáciu z mesiaca november 2013 a december 2014.

1.12 V priebehu konania žalobca predložil ďalší znalecký posudok č. 20/2017 vo veci určenia príčin, rozsahu a výšky nákladov na odstránenie vád diela v objekte Geotechnik Sk, Západná 11, Žilina. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že v tomto znaleckom posudku oproti predloženým znaleckým posudkom č. 31/2013 a 77/2014 boli uvedené dve nové obhliadky, a to dňa 27.04.2017 a dňa 02.05.2017. Znalecký posudok č. 20/2017 sa vyjadril k rozsahu vád diela, avšak výslovne uvádzal, že rozsah opravovanej dlažby a prípojných konštrukcií bol stanovený v znaleckom posudku č. 31/2013 a 77/2014, pri odstraňovaní odtrhnutej dlažby dochádzalo k uvoľneniu ďalších dlaždíc a soklíkov od podkladu. Výmery poškodenej a opravovanej dlažby boli stanovené na základe vlastného premerania na mieste samom a boli v súlade s rozmermi uvedenými v projektovej dokumentácii, príloha 3/2, príloha 3/3 a príloha 3/4. Podľa záverov okresného súdu bolo možné jednoznačne zo znaleckého posudku č. 20/2017 vyvodiť, že tento nadväzoval na znalecký posudok č. 31/2013, vyžiadaný dňa 08.04.2013, vypracovaný k 21.06.2013 z dátumu prvej obhliadky 22.04.2013, ktorý znalecký posudok uvádzal v čl. II.1.2. ods. III., že predmetom posudku sú tam popísané vady diela, ktoré sa v dome vyskytli začiatkom t.r., t. j. v roku 2013. Podľa názoru okresného súdu znalecký posudok č. 20/2017 nepriniesol do konania žiadne nové skutočnosti a zistenia a rovnako nepreukázal rozsah vád diela v zmysle reklamácie žalobcu zo dňa 02.05.2012.

1.13 Súd prvej inštancie okrem predložených listinných dôkazov v konaní vyhodnocoval aj to, či medzi žalobcom a žalovaným bolo postupované spôsobom uplatňovania nárokov z vád diela podľa zmluvných dojednaní a následne podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré upravujú mechanizmus uplatňovania nárokov z vád diela. Poukázal na to, že ak objednávateľ ako zodpovednostný nárok uplatní právo požadovať odstránenie vád diela a zhotoviteľ tieto neodstráni, objednávateľ má právo za splnenia zákonných predpokladov požadovať primeranú zľavu z ceny diela alebo odstúpiť od zmluvy. Judikatúra súdov zásadne neprípúšťa, aby objednávateľ odstránil vady diela sám alebo ich nechal odstrániť inému subjektu a domáhal sa od zhotoviteľa náhrady nákladov tohto odstránenia, pokiaľ takýto spôsob vysporiadania nárokov zo zodpovednosti za vady diela nebol medzi zmluvnými stranami dojednaný. Bez dohody so zhotoviteľom je takýto postup objednávateľa možný len ak uplatnil právo na zľavu z ceny diela alebo od zmluvy o dielo odstúpil.

1.14 V súvislosti s postupom pri uplatňovaní nárokov z vád diela súd poukázal na to, že žalobca podľa zvoleného postupu v uplatnení nárokov z vád diela, a to v liste zo dňa 02.05.2012 uviedol, že reklamuje vady diela a žiadal ich bezplatné odstránenie podľa čl. 9.6. zmluvy o dielo, tzn. postupoval podľa ust. § 436 ods. 1 Obch. zák.. Ďalej, nakoľko žalovaný vady diela neodstránil, listom zo dňa 12.12.2014 si podľa ust. § 436 ods. 2 a 4 Obch. zák. uplatnil u žalovaného nárok na zľavu z ceny diela, nárok na náhradu škody zodpovedajúcu nákladom, ktoré musel vynaložiť na odstránenie reklamovaných vád diela po odpočítaní zľavy z ceny diela zodpovedajúcej ust. § 439 ods. 1 Obch. zák. a nárok na zmluvnú pokutu v zmysle dojednania v čl. 10.24. zmluvy o dielo. Z tohto postupu však vyplynulo, že žalobca dal vady diela odstrániť skôr než uplatnil nárok na zľavu z ceny diela, pretože podľa znaleckého posudku č. 77/2014 opravy poškodenej dlažby prebiehali od 02.11.2013 do 17.12.2013 a znalecký posudok na zľavu z ceny diela bol vypracovaný dňa 12.11.2014 a samotný nárok na zľavu z ceny diela bol uplatnený

u žalovaného až listom žalobcu zo dňa 12.12.2014. Súd uviedol, že tento postup žalobcu, kedy tvrdené vady diela dal odstrániť skôr, než uplatnil u žalovaného nárok na zľavu z ceny diela, by vo svetle judikatúry súdov Českej republiky (rozhodnutie sp. zn. 23Cdo 4167/2014 zo dňa 20.08.2015 - rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky) bol možný len za predpokladu, ak by zhotoviteľ nevyhovел dôvodne uplatnenej požiadavke objednávateľa na odstránenie väd diela, ktorej splnenie k času odstraňovania väd na predmetnom diele spoločnosťou RBR, spol. s r.o. v mesiacoch november až december 2013 nepovažoval okresný súd za preukázané. V konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by žalovaný bol povinný odstraňovať vady diela v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012, nakoľko existencia týchto väd v rozsahu v zmysle príloh tejto reklamácie v konaní preukázaná nebola. Súd skonštatoval, že žalobcom predložené listinné dôkazy, a to najmä znalecký posudok č. 31/2013 bol spôsobilý preukázať len vady, ktoré sa podľa znaleckého posudku č. 31/2013 vyskytli na diele začiatkom roku 2013, na odstránenie ktorých žalobca nemohol vyzývať žalovaného reklamáciou zo dňa 02.05.2012. Iná výzva na odstránenie väd diela v konaní tvrdená ani preukázaná nebola, až list zo dňa 12.12.2014, ktorým žalobca uplatnil u žalovaného nárok na zľavu z ceny diela, nárok na náhradu škody a zmluvnú pokutu po tom, čo tvrdené vady diela dal odstrániť tretiemu subjektu, spoločnosti RBR, spol. s r.o. v mesiacoch november až december 2013.

1.15 Súd prvej inštancie poukázal aj na obranu žalovaného, ktorý sa v priebehu konania bránil nesplnením notifikačnej povinnosti žalobcom. Žalobca notifikoval vady diela reklamáciou zo dňa 02.05.2012, v obsahu ktorej zvolil zodpovednostný nárok bezplatného odstránenia väd diela podľa uzavretej zmluvy o dielo. Nebolo však možné skonštatovať, že by bolo preukázané to, že by žalobca reklamáciou zo dňa 02.05.2012 oprávnene vyzval žalovaného na odstránenie väd v rozsahu vyplývajúcom z reklamácie zo dňa 02.05.2012, pretože existencia väd diela a ich tvrdený rozsah k uvedenému dňu preukázaný nebol. V predsporovej komunikácii žalovaný potvrdil odtrhnutie len jedného kusu dlažby a ostatné listinné dôkazné prostriedky predložené žalobcom, najmä znalecký posudok č. 31/2013 identifikovali vady, ktoré sa mali vyskytnúť začiatkom roka 2013. Podľa záveru súdu, postup žalobcu, kedy najskôr dal odstrániť vady tretiemu subjektu a následne uplatnil nárok na zľavu z ceny, vylúčil dôvodnosť nároku žalobcu na zľavu z ceny diela, náhradu škody, ako aj zmluvnú pokutu dohodnutú v čl. 10.24. zmluvy o dielo, kedy okresný súd nepovažoval za preukázané porušenie zmluvnou pokutou zabezpečenej zmluvnej povinnosti žalovaného a rovnako aj na tvrdené náklady na vypracovanie znaleckých posudkov a odborných vyjadrení predložených v konaní, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavovali príslušenstvo pohľadávky, resp. náklady spojené s jej uplatnením.

1.16 Čiastočné zastavenie konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.. Uviedol, že vo vzťahu k zastavenej časti konania procesné zavinenie niesol žalobca a v ostatnej časti bol žalovaný v konaní v celom rozsahu úspešný, preto okresný súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/11/2019-456 zo dňa 22. mája 2019 potvrdil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a vo výroku o trovách konania. Zároveň žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd uviedol, že z dôvodu aplikácie ust. § 387 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 387 ods. 3 C. s. p. nebol povinný v odôvodnení zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré boli vyjadrené súdom prvej inštancie a považoval za postačujúce na ne len odkázať. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005. K rozsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ďalej poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 190/2016 zo dňa 20.12.2017.

2.1 K odvolaciemu dôvodu žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepresvedčivé, nepreskúmateľné a nespravodlivé odvolací súd poukázal na ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku z ktorého vyplýva, že toto odôvodnenie má všetky zákonom vyžadované náležitosti. Skutkovým záverom prijatým súdom prvej inštancie pritom predchádzala racionálna úvaha konajúceho súdu, majúca základ vo výsledkoch dokazovania, ktoré bolo v dostatočnom rozsahu vykonané na posúdenie nielen skutkovej ale aj právnej stránky sporovej veci. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť to, že ťažisko bolo na žalobcovi, keďže on uplatnil nárok s ktorým sa obrátil na súd. Žalobca mal povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, t. j. preukázať ním uplatnený zodpovednostný nárok voči žalovanému, ktorý odvíjal od uplatnenej reklamácie zo dňa 02.05.2012. Odvolací súd uviedol, že nebolo možné súhlasiť s odvolacím dôvodom žalobcu v tom, že by okresný súd aplikoval „prehnaný formalizmus“. Naopak okresný súd zhodnocoval dôkazy, skutkový stav, a to všetko za dôslednej aplikácie ustanovenia § 191 ods. 1 C. s. p.. Odvolací súd zdôraznil, že pokiaľ sa nároky žalobcu odvíjali od uplatnenej reklamácie žalobcom listom zo dňa 02.05.2012, tak len z nej popísané vady (ich rozsah) bolo potom možné vyhodnocovať, a to aj vo vzťahu k znaleckému posudku č. 31/2013, ktorý obsahovo nepredstavoval stotožnenie s reklamáciou žalobcu zo dňa 02.05.2012 v spojení s prílohou označenou ako Rozsah vád. Z uvedeného potom nielen tento znalecký posudok, ale aj naň nadväzujúce dôkazy, ktoré z tohto znaleckého posudku č. 31/2013 vychádzali, nemohli mať výpovednú hodnotu, ktorej sa domáhal žalobca, t. j. že z nich vyplývajú reklamované vady žalobcom listom zo dňa 02.05.2012, za ktoré by zodpovedal žalovaný.

2.2 Za relevantný nepovažoval odvolací súd ani odvolací dôvod žalobcu, ktorý poukazoval na to, že žalovaný nepoprel a ani výslovne nerozporoval rozsah vád diela, z ktorého titulu sa žalobca dovoľával aplikácie ust. § 151 ods. 1, 2 C. s. p.. Odvolací súd uviedol, že nárok uplatnený žalobcom bol rozporovaný a namietaný žalovaným, preto nie je možné apelovať zo strany žalobcu na aplikáciu uvedených ustanovení. V súdnom spore, ktorý prebiehal medzi žalobcom a žalovaným bola spornosť žalovaným uplatňovaná. Súd prvej inštancie bol povinný túto spornosť posudzovať, hodnotiť, a preto pri jej zhodnocovaní nedošlo k zásahu do rovnosti strán. Súdný spor bol vyvolaný doručením žaloby žalobcu na okresný súd podľa prezentačnej pečiatky Okresného súdu v Žiline osobne dňa 19.12.2014. Už z dokladov priložených k žalobe bolo zrejmé, že žalovaný ani pred začatím súdneho sporu neuznával uplatnenú reklamáciu žalobcu. Súčasťou žaloby bola odpoveď žalovaného na reklamáciu žalobcu zo dňa 02.05.2012, a to list zo dňa 14.05.2012, v ktorom okrem iného žalovaný vyjadril, že reklamáciu žalobcu považuje za neopodstatnenú. Aj v liste zo dňa 19.06.2012 žalovaný zvýraznil to, že ním uskutočnené práce boli vykonané podľa projektovej dokumentácie s materiálmi dodanými investorom dlažby pod kontrolou stavebného dozoru. V konečnom dôsledku tu bol list žalovaného zo dňa 19.03.2013, na ktorý poukazoval aj žalobca v podanom odvolaní, v ktorom opätovne žalovaný uvádzal, že neuznáva reklamáciu. Pri vyvolanej spornosti žalobcom uplatneného zodpovednostného nároku voči žalovanému nielen pred začatím súdneho sporu v rámci komunikácie medzi žalobcom a žalovaným, ale aj v priebehu samotného súdneho konania, potom nebolo možné akceptovať odvolací dôvod žalobcu, že tu bola nespornosť v ním uplatnenej reklamáci, resp. nebolo možné súhlasiť, že by žalovaný pri svojom procesnom postavení bol pasívny. Žalovaný rozporoval nárok žalobcu, avšak ako už bolo uvedené, ťažisko dôkaznej povinnosti bolo na žalobcovi, ktorý bol primárne povinný preukázať uplatnený nárok voči žalovanému, čo sa mu v rozsahu ním realizovanej dôkaznej povinnosti (/ne/unesenia dôkazného bremena) nepodarilo.

2.3 Odvolací súd konštatoval, že postupom konania súdu prvej inštancie nedošlo k zásahu do rovného postavenia sporových strán, t. j. nebol porušený základný princíp vyplývajúci z čl. 6 ods. 1 C. s. p., pretože tak žalobca, ako aj žalovaný mali vytvorené rovnaké podmienky k uplatňovaniu svojich práv a oprávnených záujmov. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Pod rovnakým postavením sporových strán možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov sporového procesu spočíva teda v tom, že všetky sporové strany

majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia sporovej strany. Nie je podstatné ani to, ktorá zo strán sporu sa stane žalobcom a ktorá je na strane žalovaného. Táto zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“ alebo tiež „princíp rovnosti zbraní“ sa premieta v ustanoveniach Civilného sporového poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. Odvolací súd uviedol, že po oboznámení sa s postupom okresného súdu nezistil, že by žalobca nemal umožnené uplatňovať, vykonávať svoje práva a obhajovať svoje oprávnené záujmy pred súdom prvej inštancie. Tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného boli vytvorené rovnaké podmienky za rešpektovania sudcovskej ako aj zákonnej koncentrácie konania. Žalobca mal okresným súdom daný priestor na uplatňovanie prostriedkov procesného útoku a žalovaný na prostriedky procesnej obrany.

2.4 Odvoláciu námietku žalobcu, že mal znemožnený výkon svojich práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd taktiež nevyhodnotil ako relevantnú, pričom poukázal na podstatu práva na spravodlivý proces a význam pojmu „procesný postup“. K danej sporovej právnej veci uviedol, že žalobcovi bol vytvorený dostatočný priestor v súvislosti s uplatneným nárokom a nebola mu znemožnená realizácia procesných oprávnení. Žalobca mal dané možnosti pre aktívnu účasť na konaní, ktorá sa prejavila aj v tom, že ním označované a predkladané dôkazy boli súdom prvej inštancie vykonané. Nedošlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces (tu odvolací súd poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 256/2012, uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 329/04, sp. zn. NS SR 6Cdo/69/2017). V konaní pred súdom prvej inštancie pritom podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo ani k inej vade, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie sporovej právnej veci.

2.5 K odvolaciemu dôvodu žalobcu o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie a o nedostatočnom skutkovom zistení, pokiaľ neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy odvolací súd uviedol, že tento odvolací dôvod je neopodstatnený. Je nepochybné, že žalobca ako sporová strana má právo dôkazy označiť, avšak v konečnom dôsledku je to len súd, ktorý rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná a ktoré nevykoná. Svoje oprávnenie žalobca ako odvolateľ aj využil, nebolo mu odňaté. Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, nemožno však zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Odvolací súd poukázal na to, že ak aj okresný súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, tak svojím postupom nevytláčil žalobcu z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok, pričom skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptujú návrhy na doplnenie dokazovania nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práv sporovej strany. Vzhľadom k uvedenému nevykonaniu dôkazov označených žalobcom, nemožno konštatovať zásah do žiadneho práva žalobcu a rovnako nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu vykonaných dôkazov poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011 sp. zn. 3Cdo 204/2009.

2.6 V súvislosti s uvedeným odvolací súd uviedol, že okresný súd podľa obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 14.09.2018, v rámci vyhláseného uznesenia, ktorým boli zamietnuté dôkazné návrhy, okrem iného aj výsluch T., takto vyhlásené uznesenie odôvodnil s poučením o opravnom prostriedku. Okresný súd preto svoje rozhodnutie o nevykonaní dôkazov navrhnutých žalobcom zdôvodnil, a preto nemožno akceptovať odvolací dôvod žalobcu, že by jeho návrh na doplnenie dokazovania zostal nezdôvodnený súdom prvej inštancie. Ak aj nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom opakovane nezdôvodnil, resp. nevyjadril súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku, tak uvedené nespôsobiloby nedostatočné odôvodnenie. Uvedené podľa odvolacieho súdu vyplýva aj z toho, že výsledky dokazovania pred okresným súdom, ich zhodnotenie, ako to podrobne vyjadril okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, v sebe obsahujú, t. j. je v nich inkorporovaný aj záver (odpoveď) nevykonania navrhnutých dôkazov, pokiaľ tieto majú väzbu k znaleckému posudku č. 31/2013, ktorý nemohol byť stotožnený s reklamáciou žalobcu zo dňa 02.05.2012, aj ktorý úkon reklamácie sa stal základom pre uplatňovanie žalovaných nárokov. Ak aj výslovne v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd nevyjadril nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom, ale toto nevykonanie vyplýva z výsledkov

vykonaného dokazovania, jeho podrobného zhodnotenia súdom prvej inštancie, tak je zrejmý záver, prečo okresný súd nepristúpil k vykonaniu navrhnutých dôkazov. Okresným súdom zhodnotené výsledky dokazovania, skutkový záver v sebe obsahuje aj odpoveď nevykonania navrhnutých dôkazov žalobcom, a preto absencia výslovného vyjadrenia súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nemá za následok žiaden zásah do práv a oprávnených záujmov žalobcu.

2.7 Z titulu spornosti uplatneného nároku žalobcu, ktorá bola vyjadrovaná žalovaným v priebehu konania, ako aj pred začatím súdneho konania v rámci vzájomnej komunikácie ako listín doložených samotným žalobcom k žalobe odvolací súd dodal, že to bol súd prvej inštancie, ktorý bol povinný tento skutkový stav vyhodnocovať a následne ho podradiť pod príslušnú hmotno-právnu normu. Nedošlo k nesprávnym skutkovým záverom a následne ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pretože okresný súd na v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie aplikoval aj tomu zodpovedajúce zákonné ustanovenia vyjadrené v odôvodnení rozsudku okresného súdu, ktoré boli aj správnym spôsobom interpretované. Práve z dostatočnosti vykonaného dokazovania vychádzal aj odvolací súd v odvolacom konaní, ktorým skutkovým stavom bol viazaný za aplikácie ust. § 383 C. s. p., keďže nezistil dôvody na zopakovanie, resp. doplnenie dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie.

2.8 Odvolací súd vo väzbe k odvolacím dôvodom žalobcu a správnosti záverov a zhodnotení súdom prvej inštancie vo vzťahu aj k znaleckému posudku č. 31/2013 následne uviedol, že jeho závery tak skutkové ako aj odborné nadväzujú na stav kontrol, obhliadok zo dňa 22.04.2013, 29.05.2013, 21.06.2013, pričom tak ako to vecne správne uviedol okresný súd vo svojom odôvodnení, bol vypracovaný k 21.06.2013, t. j. z časového hľadiska nepreukazuje tento dôkazný prostriedok stav tvrdenej existencie vád podľa reklamácie žalobcu zo dňa 02.05.2012, jej prílohy - Rozsah vád, od ktorej bol žalobcom uplatňovaný nárok súdnou cestou a tým ani nebol dôvod na výsluch navrhnutého znalca doc. Ing. Jána Svrčeka, CSc. Odvolací súd považoval za potrebné dodať, že závery okresného súdu k znaleckému posudku č. 31/2013 nevychádzali len zo skratky „t.r.“ ako „toho roku“ použitej v tomto znaleckom posudku, tak ako sa to snažil zúžiť v odvolaní žalobca, ale z celého obsahu tohto znaleckého posudku, z popísaných vád, v porovnaní ich popisu s reklamáciou žalobcu zo dňa 02.05.2012 v spojení s prílohou, označenou ako Rozsah vád, keď nebola zistená „zhodnosť“, a to ani zo strany odvolacieho súdu. Inými slovami dôkazy predložené žalobcom, jednotlivé znalecké posudky, nepreukázali reklamáciu žalobcu zo dňa 02.05.2012 v spojení s prílohou - Rozsah vád.

2.9 Na základe uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať zodpovednostný nárok voči žalovanému, t. j. zodpovednosť žalovaného za vady diela, ktoré vyjadril žalobca v reklamácií zo dňa 02.05.2012, ak po dátume tejto reklamácie zo dňa 02.05.2012 už zo strany žalobcu nenasledoval ďalší úkon uplatneného zodpovednostného nároku - reklamácie, ale boli predkladané len znalecké zhodnotenia, ktorými tak ako to vecne správne skonštatoval okresný súd nebolo preukázané, že by v nich popísané vady diela (rozsah) existovali už v čase reklamácie vád diela zo dňa 02.05.2012. Nebolo možné súhlasiť s odvolacím dôvodom žalobcu v tom, že je nespravodlivé, aby žalobca opakovane reklamoval a uplatňoval nároky z vady, ktorá sa rozširovala. Odvolací súd uviedol, že vada má vždy svoj obsah (/ne/kvalitu) a rozsah (množstvo), pre ktorý sa vyžaduje uplatnenie zodpovednostného nároku, aby na toto uplatnenie potom nadväzoval aj zvolený nárok, jeho voľba, a to buď v odstránení vád, v zľave, resp. v odstúpení do zmluvy. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať zodpovednostný nárok voči žalovanému na základe reklamácie zo dňa 02.05.2012, na základe doložených listín a následne tým ani zvolenú voľbu tohto nároku ak pristúpil k spôsobu ich odstránenia treťou osobou s uplatnením peňažného nároku voči žalovanému, čo nemalo základ nielen v zmluvnom dojednaní, ale ani v zákonnej postupnosti uplatnenej voľby zodpovednostného nároku tak, ako na ňu vecne správne poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku.

2.10 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p..

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1 Nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci žalobcovi ako strane uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, ž došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, podľa názoru dovolateľa spočíval v postupe, keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo nevyhovel návrhu žalobcu a nevykonal ním navrhnuté dôkazy. Žalobca zdôraznil, že písomným podaním zo dňa 21.11.2016 navrhol vykonanie dôkazu výsluchom svedka T. G. U. X., I. ako osoby zodpovednej za znaleckú činnosť spoločnosti EXPERTA, s.r.o., ktorá vypracovala znalecké posudky č. 31/2013, č. 77/2014 a č. 20/2017, a to práve k záverom týchto znaleckých posudkov. Uvedeného svedka mal pritom navrhnúť aj žalovaný podaním zo dňa 28.02.2017. Súd prvej inštancie však uznesením na pojednávaní dňa 14.09.2018 tento dôkazný návrh zamietol, pričom v zápisnici o pojednávaní sa uvádza, že toto uznesenie súd aj odôvodnil, čo je však podľa dovolateľa v rozpore s realitou, čo je možné si overiť zo zvukového záznamu z predmetného pojednávania.

3.2 Dovolateľ s poukazom na skutkové okolnosti zistené súdom prvej inštancie a vyplývajúce z odôvodnenia jeho rozsudku poukázal na súvislosť navrhnutého dôkazu s predmetom konania a jeho podstatný význam pre rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie podľa dovolateľa jednoznačne vyplýva, že základom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie existencie väd diela a ich rozsahu podľa reklamácie žalobcu zo dňa 02.05.2012, a to s poukazom najmä na znalecký posudok č. 31/2013 a naň nadväzujúce znalecké posudky č. 77/2014 a č. 20/2017. A práve z dôvodu, že nosným dôkazom v konaní boli spomínané znalecké posudky dovolateľ uviedol, že navrhol vykonanie predmetného dôkazu výsluchom svedka, ktorým mohlo byť jednoznačne preukázané alebo vyvrátené, či vady diela podľa znaleckého posudku č. 31/2013 existovali už v čase reklamácie žalobcu zo dňa 02.05.2012; či vady diela špecifikované v tomto znaleckom posudku boli identické s vadami, ktoré označil žalobca v reklamácií a napokon ním mohli byť odstránené pochybnosti súdu prvej inštancie týkajúce sa znaleckého posudku č. 77/2014.

3.3 Dovolateľ zdôraznil, že aj keď je vo výsostnej kompetencii súdu rozhodnúť, ktorý z navrhovaných dôkazov vykoná a ktorý nie, je jeho legitímnou povinnosťou v rozsudku odôvodniť, prečo nevykonal stranou navrhnutý dôkaz. V súvislosti s uvedeným dovolateľ namietal tiež porušenie zásady dvojinstančnosti konania, zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v konaní pred odvolacím súdom, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu, na ktorý dovolateľ poukázal, je povinnosťou súdu v odôvodnení rozhodnutia odôvodniť, prečo nevykonal navrhnutý dôkaz. Odvolací súd však poukázal na zápisnicu z pojednávania dňa 14.09.2018 a uviedol, že súd prvej inštancie svoje uznesenie o zamietnutí vykonania navrhnutého dôkazu odôvodnil, a preto nebolo možné akceptovať námietku žalobcu.

3.4 Napokon k nevykonaniu navrhnutého dôkazu dovolateľ namietal aj postup odvolacieho súdu, ktorý sa snažil zhojiť nedostatok odôvodnenia súdu prvej inštancie a vysvetliť prečo tento nevykonal navrhnutý dôkaz, keď uviedol, že dôvod nevykonať navrhovaný výsluch vyplynul z ostatných vykonaných dôkazov, ktoré nepreukázali stav tvrdenej existencie väd podľa reklamácie žalobcu zo dňa 02.05.2012.

3.5 V súvislosti s odôvodnením súdneho rozhodnutia dal dovolateľ do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/180/2018 zo dňa 29.11.2018 ako aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30.09.2010.

3.6 Napokon dovolateľ namietal, že odvolací súd nepovažoval za relevantný odvolací dôvod, že žalovaný nepoprel a ani raz nerozporoval rozsah väd diela, s ktorým názorom žalobcu sa odvolací súd nestotožnil. Dovolateľ naďalej trval na tom, že žalovaný nikdy nepoprel existenciu ani rozsah väd. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením o prostriedkoch procesnej obrany sám vzniesol v mene žalovaného námietky, že žalobca nepreukázal existenciu a rozsah väd v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012. Žalovaný pritom žiadnu z takýchto námietok nevzniesol, iba popieral nárok žalobcu tým, že žalobca nepreukázal že by za tvrdené vady niesol zodpovednosť žalovaný. Dovolateľ poukázal na to, že v danom prípade sa nejednalo o zhodné tvrdenie strán ale o skutkové tvrdenia nesporné, kedy odpovede žalovaného na reklamáciu neznamenalí popretie skutkových tvrdení

žalobcu.

4. K dovolaniu žalobcu zaujal žalovaný písomné stanovisko s návrhom, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol a priznal mu plnú náhradu trov dovolacieho konania. Argumentoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie ani pred odvolacím súdom neboli žalobcovi odopreté žiadne jeho procesné práva a v plnom rozsahu mu bolo umožnené uplatniť všetky prostriedky procesného útoku, pričom medzi procesné práva strany nepatrí, aby bol ňou navrhnutý dôkaz aj vykonaný. Pokiaľ ide o navrhovaný dôkaz výsluchom svedka - znalca T. žalovaný uviedol, že žalobca bol s nevykonaním tohto dôkazu a dôvodom jeho nevykonania oboznámený už v oznámení súdu prvej inštancie zo dňa 24.08.2018, kde súd uviedol, že vykonanie tohto dôkazu nepovažuje za potrebné pre rozhodnutie vo veci. Toto oznámenie pritom predchádzalo poslednému pojednávaniu vo veci dňa 14.09.2018. Napriek tomu sa žalobca vo svojom záverečnom vyjadrení, t. j. v čase keď mohol podrobnejšie ozrejmiť potrebu vykonania tohto dôkazu, k otázke jeho nevykonania vôbec nevyjadril, a teda de facto akceptoval zdôvodnenie súdu v uvedenom oznámení o nevykonaní tohto dôkazu.

4.1 Žalovaný uviedol, že v danom prípade nedošlo k naplneniu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.. K námietke nevykonania navrhovaného dôkazu a nezdôvodnenia jeho nevykonania žalovaný okrem vyššie uvedeného uviedol, že vykonanie navrhovaného výsluchu by neprineslo žiadne rozhodujúce zistenia a nemalo by význam pre rozhodnutie vo veci, a to aj s poukazom na skutočnosť, že prvá obhliadka za účelom vypracovania znaleckého posudku č. 31/2013 sa konala dňa 22.04.2013 a teda svedok, resp. znalec nemohol vypovedať vo vzťahu k stavbe k žiadnym skutočnostiam, ktoré by vnímal svojimi zmyslami ku dňu reklamácie dňa 02.05.2012, teda nebol spôsobilý byť svedkom vo vzťahu k skutočnostiam z roku 2012. Navyiac navrhovaný svedok má v danom prípade postavenie znalca a nie je možné ho vypočuť ako svedka ale ako znalca, ak je to účelné, ho možno vypočuť len o skutočnostiach uvádzaných v znaleckom posudku. Výsluchom znalca by nemohli byť odstránené ani žalobcom tvrdené pochybnosti súdu prvej inštancie, nakoľko vo vzťahu k znaleckému posudku č. 77/2014 žiadne neexistovali. K námietke neaplikovania § 151 C. s. p. vo vzťahu k existencii väd v dobe reklamácie zo dňa 02.05.2012 žalovaný uviedol, že nikdy nepotvrdil existenciu a rozsah väd diela. Za najpodstatnejšie vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu však žalovaný považoval to, že konanie v uvedenej veci začalo za účinnosti O. s. p., kedy na základe § 470 ods. 2 C. s. p. nemožno na konanie v predmetnej veci uplatňovať ustanovenia C. s. p. o popretí skutkových tvrdení protistrany, ak by boli v neprospech strany. K námietke uplatnenia hmotnoprávnej námietky súdom prvej inštancie v prospech žalovaného popierajúcej nárok žalobcu, žalovaný uviedol, že hmotnoprávnou námietkou sa rozumie právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Strana, ktorá ju vznáša, uznáva skutkový a právny dôvod nároku protistrany. Uvedené však nemožno vzťahovať na posudzovaný prípad, kedy súd prvej inštancie len konštatoval nepreukázanie existencie a rozsahu väd ku dňu reklamácie dňa 02.05.2012, teda nepreukázanie dôvodnosti uplatneného nároku. V danom prípade teda nešlo o vznesenie hmotnoprávnej námietky, ale o otázku právneho posúdenia v rámci rozhodovacej činnosti súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

7. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či

sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

8. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodňuje poukazom na ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

10. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

11. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

12. Odvolací súd zaťažil svoje rozhodnutie vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. podľa názoru dovolateľa tým, že sa snažil zhojiť nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o nevykonaní navrhnutého dôkazu tvrdením, že jeho nevykonanie vyplynulo z ostatných vykonaných dôkazov, ktoré nepreukázali stav tvrdenej existencie vád v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012. Súd prvej inštancie pritom neuviedol, prečo nevyhovel návrhu žalobcu a nevykonával dokazovanie výsluchom svedka doc. G.. U. X., I. ako osoby zodpovednej za znaleckú činnosť spoločnosti EXPERTA, s.r.o., ktorá vypracovala v konaní predložené znalecké posudky č. 31/2013, č. 77/2014 a č. 20/2017. Informáciu uvedenú v zápisnici z pojednávania zo dňa 14.09.2019 o zamietnutí tohto dôkazného návrhu pritom dovolateľ považoval za nedostačujúci a v rozpore so zvukovým záznamom z predmetného pojednávania.

Porušenie práva na spravodlivý súdny proces dovolateľ odôvodnil aj s poukazom na význam navrhnutého dôkazu pre rozhodnutie vo veci a jeho súvislosť s predmetom konania, kedy výsluchom svedka mohlo byť jednoznačne preukázané alebo vyvrátené, či vady diela tak ako boli špecifikované v znaleckom posudku č. 31/2013 boli totožné s vadami v zmysle reklamácie zo dňa 02.05.2012. V súvislosti s uvedenou vadou dokazovania dovolateľ namietal taktiež porušenie zásady kontradiktórnosti, dvojinštančnosti konania a rovnosti zbraní. Argumentoval tiež tvrdením, že žalovaný nikdy nepoprel existenciu ani rozsah vád, kde podľa dovolateľa išlo o nesporné skutkové tvrdenia.

13. Z obsahu dovolania je tak zrejmé, že dovolateľ okrem nesprávneho postupu konajúceho súdu namieta predovšetkým nedostatočné zistenie skutkového stavu nevykonaním navrhovaného dôkazu výsluchom svedka, resp. znalca, ktorý postup súd prvej inštancie podľa názoru dovolateľa ani náležite neodôvodnil v napadnutom rozsudku, pričom vykonanie navrhovaného dôkazu mohlo podľa dovolateľa jednoznačne vyvrátiť ním uvádzané skutočnosti alebo mu zabezpečiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

14. Dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

15. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.).

16. V súvislosti s námietkou dovolateľa, že informácia v zápisnici z pojednávania zo dňa 14.09.2018 o zamietnutí predmetného dôkazného návrhu je nedostačujúca, dovolací súd dáva do pozornosti, že o tom, ako v tej - ktorej veci prebiehalo pojednávanie, môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu. V posudzovanom prípade je v spise na č. l. 374 a nasl. založená zápisnica o pojednávaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa uskutočnilo dňa 14.09.2018. Zo zápisnice vyplýva, že na pojednávaní sa zúčastnili za žalobcu jeho konateľ pán Boris Vrábel a právny zástupca a za žalovaného jeho právny zástupca. Taktiež z nej vyplýva, že pred vyhlásením dokazovania za skončené, čomu predchádzalo vyhlásenie uznesenia o zamietnutí návrhu na výsluch, okrem iných aj doc. G.. U. X., I., najmä žalobca a rovnako ani žalovaný nepredniesli žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Uvedené procesné úkony strán vykonané na záver pojednávania je možné považovať za záverečné zhrnutia, resp. záverečné reči, v rámci ktorej mohol najmä dovolateľ/žalobca podrobnejšie odôvodniť nutnosť vykonania navrhovaného dôkazu, čo však neurobil. Obsah tejto zápisnice preto v ničom nesvedčí tomu, že súd prvej inštancie stranám sporu nevytvoril procesnú možnosť realizovať procesné práva, ktoré im z Civilného sporového poriadku vyplývajú. Navyiac, z obsahu spisu dovolací súd zistil, že na č. l. 368 sa nachádza oznámenie o nevykonaní dôkazu výsluchom svedka/znalca zo dňa 24.08.2018 adresované žalobcovi, v ktorom súd prvej inštancie jednoznačne uviedol, že navrhovaný dôkaz nevykoná, nakoľko jeho vykonanie nepovažuje za potrebné pre rozhodnutie vo veci. Je zrejmé, že predmetné oznámenie predchádzalo samotnému pojednávaniu vo veci dňa 14.09.2018 a žalobca/dovolateľ na toto oznámenie nijako nezareagoval, či už písomným podaním alebo na pojednávaní dňa 14.09.2018. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľom namietaná vada zmätočnosti, ku ktorej malo dôjsť v súvislosti s nevykonaním navrhovaného dôkazu a neodôvodnením jeho nevykonania súdom prvej inštancie nie je opodstatnená a neprejavila sa v správnosti napadnutého rozhodnutia, kde dovolateľ nedôvodne namietal procesný postup súdu vo veci navrhovania a vykonávania dôkazu, ktorý podľa jeho názoru mohol prispieť k náležitému objasneniu veci. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že postupom odvolacieho súdu (ani súdu prvej inštancie) nedošlo k odňatiu dovolateľovi patriacich procesných práv v takej miere, že by bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Odvolací súd

vrátane stotožnenia sa s postupom súdu prvej inštancie dodal, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, resp. zamietnutie jeho vykonania vyplynulo z ostatných vykonaných dôkazov žalobcom predloženými znaleckými dôkazmi, ktorými sa nepodarilo preukázať ním uplatnený nárok, nakoľko sa nimi nepotvrdila existencia a rozsah vád ku dnu reklamácie zo dňa 02.05.2012.

17. Napriek tomu, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený odvolacím súdom a nie je oprávnený hodnotiť skutkové závery, považuje za potrebné dodať, že navrhovaný svedok nebol s poukazom na zistené skutočnosti osobou spôsobilou vyjadriť sa ku skutočnostiam vzťahujúcim sa k obdobiu, kedy dovolateľ reklamoval vady u žalovaného, t. j. ku dňu 02.05.2012. Znalecké posudky, ktoré boli vypracované spoločnosťou EXPERTA, s.r.o., v rámci ktorej navrhovaný svedok doc. Ing. U. X., I. vykonával znaleckú činnosť, boli vypracované a vychádzali zo skutočností vzťahujúcich sa k obdobiu rokov 2013 a nasl., z čoho vyplýva, že vykonanie navrhovaného výsluchu by do konania neprinieslo žiadne rozhodujúce zistenia, ktoré by mohli ovplyvniť relevantnosť žalobcom predkladaných dôkazov/znaleckých posudkov, resp. mohli by ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. Pán T. G. U. X., I. ako osoba vykonávajúca znaleckú činnosť by bol spôsobilý vypovedať len o skutočnostiach vzťahujúcich sa k obsahu predložených znaleckých posudkov a nie k obsahu reklamácie z roku 2012, v ktorej uvedené skutočnosti a vady neboli podľa záverov vykonaného dokazovania predmetnými znaleckými posudkami preukázané.

18. V súvislosti s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie ako takého a s ním sa stotožňujúceho odôvodnenia odvolacieho súdu dovolací súd zdôrazňuje, že povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

19. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom sa súd vysporiadal s otázkou zodpovednostného nároku žalobcu voči žalovanému za vady diela, ktoré žalobca vyjadril v reklamácií zo dňa 02.05.2012, keď dospel k záveru, že žalobcovi sa tento nárok nepodarilo preukázať, pretože znalecký posudok č. 31/2013 nepreukázal existenciu vád, na ktoré sa vzťahovala záruka za akosť poskytnutá žalovaným ako ani ich rozsah ku dňu reklamácie a ďalšie listinné dôkazy len nadväzovali a vychádzali práve zo znaleckého posudku č. 31/2013. Vo veci konajúce súdy navyše zhodne konštatovali, že okrem toho, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať samotný zodpovednostný nárok, rovnako sa mu nepodarilo preukázať ani jeho voľbu, kedy si dal odstrániť reklamované vady treťou osobou skôr, ako uplatnil u žalovaného nárok na zľavu z ceny, resp. od zmluvy odstúpil. Tento postup pritom nemal základ tak v žiadnom zmluvnom ustanovení, ako ani v zákonnej postupnosti uplatnenej voľby zodpovednostného nároku. Tento postup pritom žalobca sám potvrdil v predžalobnej výzve, keď uviedol, že keďže žalovaný nereagoval na požiadavku na odstránenie vád diela, žalobca ich nechal odstrániť prostredníctvom tretej osoby, ktorá si vykonané práce vyúčtovala tromi faktúrami zo dňa 14.01., 14.03. a tiež 14.03.2014.

20. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje rozsiahle zdôvodnenie zamietnutia žalobného návrhu s poukazom na vykonané dôkazy. Následné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu rešpektuje úpravu zakotvenú v § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorej odvolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené je reakciou na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú stranám sporu známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanom spore, preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že súd prvej inštancie a odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013), ktorý namietal, že odvolací súd sa snažil len zhojiť nedostatky v odôvodnení súdu prvej inštancie v súvislosti so zamietnutím vykonania navrhovaného dôkazu a neodôvodnením tohto postupu.

21. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že žalovaný nikdy nepoprel existenciu ani rozsah väd, sám dovolateľ uviedol, že išlo o skutkové tvrdenia strán, ktorý skutkový stav, ako už bolo uvedené vyššie, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, ani hodnotiť, či žalovaný v priebehu konania svojimi tvrdeniami či dôkazmi preukázal alebo nepreukázal dôvodnosť svojej obrany.

22. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.